



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 251/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Katarínou Hunčíkovou, A<sub>3</sub> advokátska kancelária, s. r. o., Partizánska 25, Trenčín, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6 Co 187/2016-317 z 28. februára 2017 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitosti.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny

základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 187/2016-317 z 28. februára 2017 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu z 28. februára 2017“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

*«Sťažovateľka je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností, domu... v podiele 1/2 formálne titulom daru, v skutočnosti titulom účasti na stavbe domu a vložených investícií v minimálnej výške 400 000,- Sk. Ďalším podielovým spoluvlastníkom bol [REDAKOVANÉ] a to až do októbra 2015, kedy darom... previedol špekulatívne svoj podiel na jeho rodičov; [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí sú v súčasnosti podielovými spoluvlastníkmi, každý v 1/4-ine. Všetky tieto osoby v súčasnosti užívajú vyššie uvedené nehnuteľnosti v celosti. Sťažovateľku odmietajú do domu vpustiť, na vchodových dverách vymenili zámky, kľúče od nich dlhodobo odmietajú sťažovateľke vydať a znemožňujú jej po dobu viac ako 14 rokov výkon jej vlastníckeho práva a za užívanie jej majetku odmietajú poskytovať finančnú náhradu. Žaloba sťažovateľky o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vedená na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 17C/66/2010 bola právoplatne Krajským súdom v Trenčíne, zamietnutá. Jedinou zákonnou možnosťou, ako sa za daného právneho stavu konečne majetkovo vyporiadať a prinútiť podielových spoluvlastníkov situáciu v užívacích vzťahoch riešiť... je postup domáhať sa žalobou podľa § 137 ods. 1 a § 126 ods.1 Občianskeho zákonníka vydania peňažného ekvivalentu za užívanie jej podielu.*

*Sťažovateľka je zároveň žalobkyňou v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza sp. zn. 12C/18/2015, v ktorom sa proti žalovanému [REDAKOVANÉ] domáhala zaplataenia 527,73 € s príslušenstvom podľa ust. § 137 ods.1 Obč. zákonníka titulom zaplataenia náhrady za užívanie svojho spoluvlastníckeho podielu... Okresný súd Prievidza rozsudkom č. k. 12C/18/2015-270 zo dňa 15.10.2015 žalobu zamietol pre rozpor s dobrými mravmi, pričom odôvodnenie tohto rozsudku vychádzalo z opísania rozsudku Okresného súdu Prievidza vo veci sp zn. 9C/154/2011 o vrátenie tzv. „daru“, v ktorom bola sťažovateľka (v zjavne šikanóznej žalobe) úspešná. Tak ako odôvodnenie vo veci sp. zn. 9C/154/2011 ani odôvodnenie vo veci sp. zn. 12C/18/2015 nemalo žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní.*

*Žalobkyňa sa v konaní sp. zn. 9C/154/2011 domáhala opravy odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 9C/154/2011-216 zo dňa 4.9.2014 v časti o jej údajnom (ničím nepoloženom) porušovaní dobrých mravov, avšak senát Krajského súdu v Trenčíne (obsadený sudcom, ktorý bol z konania vylúčený pre zaujatosť uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Nc/55/2013 zo dňa 29.10.2013) jej návrhu v konaniach vedených pod sp. zn. 17Co/113/2015 a 17Co/119/2015 samozrejme nevyhovel... V ďalších konaniach, ktoré sú následkom zotrvania žalobkyne v podielovom spoluvlastníctve, vedených pred Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 17C/30/2015 (o neúčinnosť právneho úkonu po prevode podielu [REDAKOVANÉ] na jeho rodičov) a 10C/16/2016 (o vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie podielu sťažovateľky po prevode podielu [REDAKOVANÉ] na rodičov žalovaného) už žalobkyňa opakovane označovala oba veci prejednávajúce súdy tak I. ako aj II. inštancie za zaujaté pre pomer sťažovateľke a k veci, spočívajúcej na tom, aby sa spor skončil konkrétnym spôsobom (prehrou žalobkyne). ...*

*Na námietku zaujatosti sťažovateľky, smerujúcu k vylúčeniu celého Krajského súdu v Trenčíne v odvolacom konaní vo veci sp. zn. 12C/18/2015 z rozhodovania (pre zaujatosť k žalobkyňi a pomer k veci) Najvyšší súd SR uznesením 1Nc 6/2016 zo dňa 13.9.2016 vylúčil pre zaujatosť len časť sudcov Krajského súdu v Trenčíne. ...*

*Zaujatosť Krajského súdu v Trenčíne a jeho konkrétny záujem na výsledku sporu vo veci 12C/18/2015 (prehrou žalobkyne) je očividný... Dôkazom prekladaným v konaní tento súd pripisuje rôznu váhu v závislosti od strany, ktorá ich predkladá. Ak dôkazy predloží žalovaný (resp. jeho rodičia), sú vierohodné a potvrdzujú žalovaným tvrdené skutočnosti. Napr. rodičia žalovaného vyhlásia „máme konfliktné vzťahy so žalobkyňou od roku 2004, dovtedy vzťahy boli dobré...“ a žalobkyňa to poprie a označí vzťahy konfliktné od roku 1976; v rozsudku sa označí za preukázanú skutočnosť, že vzťahy boli dobré do roku 2004. Ak vypovedá žalobkyňa a prekladá dôkazy, buď sa na ne neprihliada (tvrdenia o tom, že dom sa nevykuruje, žalobkyňa nemôže o ničom reálne rozhodovať), prípadne sú ignorované úplne (poukaz na existenciu domáceho násillia, fyzického a psychického týrania, krádeže finančnej hotovosti, priestupkové konania, pre ktoré sa nedajú spoločné priestory vôbec užívať) alebo nič nepreukazujú (napr. živnostenský list žalovaného s konkrétnym miestom podnikania nepreukazuje výkon podnikateľskej činnosti, doklady o platení dani a poisťného žalobkyňou nedokazujú starostlivosť o nehnuteľnosť). Ak žalobca predloží ako dôkaz*

faktúry za platbu elektriny, za ním prezentované účelové obdobie, má sa automaticky za preukázané, že spotreba elektrickej energie v domácnosti je „bežná“, a že žalovaný dome... patriacom sťažovateľke v 1/2-ici nepodniká. Na takéto závery súd II. inštancie nemá odborné znalosti a nemôže k nim ani dospieť bez porovnania spotreby elektrickej energie v dome za obdobie pred vznikom podnikateľskej činnosti žalovaného a po vydaní živnostenského oprávnenia žalovanému. Len ak by sa spotreba elektriny za tieto obdobia výrazne nelíšila, bol by súd oprávnený urobiť záver o bežnej spotrebe a že sa v dome nepodniká. Z písomného potvrdenia spol. [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] je okamžite preukázané, že žalovaný vykonáva svoju podnikateľskú činnosť v areáli spoločnosti [REDAKOVANÉ] a z toho plynie podľa súdu záver, že nepodniká doma, čo sa ale na pravde nezakladá. Z výpisu zo živnostenského registra žalovaného (založeného sťažovateľkou do spisu) jednoznačne vyplýva miesto jeho podnikania aj druh jeho podnikateľskej činnosti a tým nie je [REDAKOVANÉ] ale [REDAKOVANÉ], teda dom z 1/2-ice patriaci žalobkyni, v garáži ktorého sa nachádza sústruh a žalobkyni nie je zrejme, ako mohol súd I. aj II. inštancie dospieť k záveru, že sa v dome nepodniká, keď z odôvodnenia rozsudku 12C/18/2015-270 ako aj 6Co/187/2016 (bod 16 tohto rozsudku) sa za preukázanú skutočnosť pokladá to, že dom sa užíva v rovnakom rozsahu ako pred rokom 2004 a pred rokom 2004 sa tam predsa podnikateľská činnosť – sústružnícke práce (na čierno) vykonávala a žalobkyňa činnosť toho sústruhu aj popisovala... Z logickej reťaze súvislosti nepochybne vyplýva, že žalovaný ako sústružník vykonáva podnikateľskú činnosť tak doma ako aj u zákazníkov a pracuje na objednávku alebo na zmluvu o dielo, podľa požiadaviek zákazníka. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na predžalobnú výzvu doloženú v spise tvrdil, že nemôže platiť za užívanie nehnuteľností, lebo má veľké výdavky na energiu; z čoho možno vyvodiť, že jeho tvrdenia pred súdom o nepodnikaní sú účelové. Okrem sústruhu sa v domácnosti nenachádzajú žiadne spotrebiče s mimoriadnou spotrebou elektriny (kúri sa na pevné palivo alebo plynom) a rodičia žalovaného nepodnikajú a sú na dôchodku, takže žalovaným uvádzané vysoké náklady na energiu sú len dôsledkom jeho podnikateľskej činnosti, ktorú vykonáva v dome, patriacom v 1/2 žalobkyni a tejto neplatí nič ani za užívanie jej podielu. Žalovaný aj v minulosti pracoval na zákazkách pre firmy, ktoré mali stroje ale aj pre zákazníkov, ktorí chodili za ním priamo domov, resp. si tovar od zákazníkov žalovaný nosil na

spracovanie a toto robí dodnes, o čom svedčí vlastníctvo dodávkového mot. vozidla zn. Nissan, na čo žalobkyňa poukazovala. Ak by žalovaný nepodnikal a nevozil tovar, mal by bežné osobné motorové vozidlo. Žalovaný nemá žiadnu oficiálnu kanceláriu ani sídlo prevádzky inde než v dome..., ako každý podnikateľ aj on musí pre potreby daňového úradu viesť účtovníctvo a niekde skladovať objednávky a faktúry, počítač a toto má všetko uložené v nehnuteľnosti patriacej žalobkyni v 1/2-ici. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že pri hodnotení dôkazov súd II. inštancie cielene selektuje a akékoľvek závery o rozsahu podnikania v tejto nehnuteľnosti by mohol urobiť len za predpokladu, ak by sa dôsledne preskúmalo celé účtovníctvo žalovaného za celé obdobie uvedené v žalobe a skontrolovali všetky zmluvy o dielo uzavreté za žalované obdobie. Keďže dôkazy v tomto smere sa nevykonali a súd I. inštancie neuviedol, v rámci postupu § 118 ods. 2 O. s. p., že výkon podnikateľskej činnosti žalovaného v dome... má napriek logickým súvislostiam a podporným dôkazom za sporné, a že na tomto hodlá žalobu zamietť, mal účastníkov vyzvať, aby produkovali dôkazy, čo neurobil, čím im odňal právo konať pred súdom. Závery súdu teda nemajú na základe nedostatočných dôkazov oporu vo vykonanom dokazovaní a sú hodnotené účelovo, v prospech žalovaného, aby tento nemusel žalobkyni za výkon jeho podnikateľskej činnosti v jej patriacej nehnuteľnosti (kľúče od ktorej zadržuje), nič platiť

V odôvodnení nielen tohto rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne ohľadne tejto nehnuteľnosti (ale aj vo veci 9C/154/2011 o vrátení tzv. „daru“) sa zámerne ignorujú preukázané skutočnosti a cielene prekrúcajú fakty a objavuje sa tam iba to, čo zapadá do celkového obrazu sťažovateľky ako „osoby porušujúcej dobré mravy“ a všetky dôkazy svedčiace o opaku sa v odôvodnení neobjavujú vôbec, resp. sú úplne ignorované. Dôkazy sú interpretované tak, aby boli v prospech žalovaného( resp. jeho rodičov) a umožňovali zamietnutie každej žaloby na dobrých mravoch, za účelom zabrániť sťažovateľke získať exekučný titul, na podklade ktorého by mohla zahájiť dražbu domu a konečné majetkové vyporiadanie. Sťažovateľkou jasne formulované žalobné nároky sú vydávané za iné (vôbec neuplatnené) nároky s tým, že tieto žalobou neuplatnené nároky sa následne ako nepreukázané zamietajú s odôvodnením, že ich nebolo možné uplatniť touto formou. V konaní vo veci vedenej na Okresnom súde Prievidza sp. zn. 17C/66/2010 o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva predajom podielu za náhradu Krajský súd v Trenčíne dospel k záveru, že žalobou uplatnený nárok podľa § 142 ods. 1 Obč. zákonníka

je žalobou o úpravu užívacích vzťahov v dome, hoci v žalobe, petite ani v písomnom vyjadrení žalobkyne o takomto nároku nebola žiadna zmienka. Potom tento súd žalobu zamietol s odôvodnením, že žalobkyňa sa snažila takýmto spôsobom riešiť užívacie vzťahy, čo je v rozpore s dobrými mravmi a za dôvod zamietnutia žaloby označil okolnosti uzavretia darovacej zmluvy, spočívajúce v utužovaní pomerov v rodine, hoci toto zo žiadneho dokazovania nevyplývalo. Súd vzal za základ „preukázanej skutočnosti“ výlučne výpoveď žalovaného a jeho rodičov s majetkovým záujmom na výsledku sporu, hoci dôvody uzatvorenia darovacej zmluvy v tomto konaní nikto neskúmal, neboli predmetom dokazovania a tieto boli preukázané sčasti až v konaní vedenom na OS Prievidza pod sp. zn. 9C/154/2011 a úplne až v konaní sp. zn. 12C/18/2015. V týchto konaniach vyšlo najavo, že darovacia zmluva je len zastierací úkon, v skutočnosti sťažovateľke jej podiel patrí titulom účasti na stavbe domu a vložených investícií v sume 400.000,- Sk... a dôvodom, prečo [REDAKOVANÉ] darovaciu zmluvu podpísal bol preukázaný jeho slovami: „zaplatil som mu (synovi z prvého manželstva) na výživnom vysokú sumu, nechcel som, aby nehnuteľnosti nadobudol syn z prvého manželstva“. Tieto preukázané a podložené skutočnosti Krajský súd v Trenčíne vo veci 12C/18/2015 zámerne ignoroval; pretože ak by sa objavili v rozsudku, nebolo by možné v žiadnom prípade konštatovať, že „žalobkyňa porušuje dobré mravy“, lebo nadobudla nehnuteľnosti bezodplatne a teraz ich má v úmysle speňažiť. V skutočnosti žalobkyňa vložila do týchto nehnuteľností vlastnú prácu a investície, ktoré chce späť a toto nemožno hodnotiť ako porušovanie dobrých mravov. Súd II. inštancie v odôvodnení rozsudku 6Co/187/2016 na jednej strane konštatuje, že žalobkyňa nemá od domu kľúče a že vzťahy medzi ňou a rodičmi žalovaného sú roky narušené a na druhej strane tvrdí, že žalobkyňa nepreukázala nemožnosť nehnuteľnosti užívať (úplne ignorujúc fakt, že dom sa riadne nevykuruje, na čo sťažovateľka roky bezvýsledne poukazuje) čo sú zjavne rozporuplné vyjadrenia. Súd II. inštancie napriek tvrdeniam žalobkyne, za akých okolností opustila predmetnú nehnuteľnosť, označuje jej odchod za „dobrovoľný“. Súd II. inštancie presvedčivo nevysvetlil, ako sa za daných okolností, medziľudských vzťahov, vzájomne prezentovanej nevraživosti a obviňovania z obojstrannej agresivity, dajú nehnuteľnosti pokojne užívať; pokiaľ nedotknuteľnosť obydlia je garantovaná v čl. 21 ods. 1 Ústavy SR a nikomu nie je dovolené vstúpiť do obydlia bez súhlasu toho, kto tam býva. Závery súdu II. inštancie v čl. 63 odôvodnenia rozsudku 6Co/187/2016 o tom, že pred

súdom I. inštancie neboli vznesené námietky, že žalovaný žalobkyni bráni v užívaní nehnuteľností, keď nemá od domu kľúče, možno označiť za zjavnú lož. Dňa 15.10.2015 na pojednávaní súd vyhotovil zvukový záznam a z jeho obsahu je zrejmé, že sa o kľúčoch od domu hovorilo a aj to, že svedkyňa [REDACTED] (matka žalovaného) jednoznačne uviedla, prečo žalobkyni nikto z užívateľov domu kľúče neposkytne ani ju do domu nevpustí, a neumožní jej užívať podiel 1/2 citujem: „Žalobkyňa tam (v dome) nemá čo hľadať, lebo tam nemá žiadne svoje veci., patria jej tam len holé múry.“

Postup súdu II. inštancie bráni žalobkyni v uplatnení a výkone jej majetkových práv, súvisiacich so spoluvlastníctvom podielu 1/2 na nehnuteľnostiach... Krajský súd v Trenčíne potvrdením zamietavého rozsudku vo veci 17C/66/2010 o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva porušil základnú právnu zásadu, v zmysle ktorej nikoho nemožno nútiť zotrvať v podielovom spoluvlastníctve. Nútené obmedzenie vlastnickeho práva nezotrvať za daného stavu vecí naďalej v spoluvlastníctve súd II. inštancie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa chce zbaviť svojho záväzku (v čl. V darovacej zmluvy – povinnosti rodičom žalovaného umožniť užívať vec), chce svoj majetok (v rozpore s dobrými mravmi) speňažiť a okolnosťami uzatvorenia darovacej zmluvy (ktorej cieľom malo byť „utužovanie pomerov v rodine“) a starostlivosťou žalovaného a jeho rodičov. Vyjadrenia žalovanej detailne popisujúce spôsob spolunažívania v tejto domácnosti, poukaz na absolútnu nemožnosť nehnuteľnosť užívať pre konfliktné vzťahy s rodičmi žalovaného (fyzické násilie, psychické a fyzické týranie - napr. zimou v dome), trvajúce od roku 1976 súd vôbec nebral do úvahy, situáciu zľahčoval v prospech žalovaného a označil posledný konflikt (ktorý bol len vyvrcholením roky trvajúcich neuspokojivých medziludských vzťahov), v dôsledku ktorého sťažovateľka musela opustiť svoj majetok za „banálny“ a dôvody opustenia jej majetku za „dobrovoľné“ ...

Rozsudkom 6Co/187/2016-317 zo dňa 28.2.2017, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 12C/18/2015-270 zo dňa 15.10.2015 súd II. inštancie odmietol poskytnúť sťažovateľke akúkoľvek ochranu jej vlastnickeho práva, napriek zjavnej nemožnosti pokojne užívať vyššie uvedený majetok a ďalej zúžil jeho obsah len na právo „mať majetok“, teda byť zapísaný za vlastníka v katastri nehnuteľnosti, a odňal právo „brať z neho plody a úžitky“ (I. ÚS 256/2010) a to bez náhrady, čo je v právnom štáte neprípustné.»

3. Rozsudok krajského súdu z 28. februára 2017 k sťažnosti pripojený nebol.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

*„Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje porušenie základného ústavného práva sťažovateľky... upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vzniknutého z dôvodu porušenia práva na nezávislý a nestranný súd a čl. 20 ods. 1, ods. 4 Ústavy SR a článku 11 ods. 1, 4 Listiny Základných práv a slobôd vzniknutého z dôvodu porušenia práva vlastníť majetok a núteného obmedzenia vlastníckeho práva bez primeranej náhrady v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 6Co/187/2016.*

*Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6Co/187/2016-317 zo dňa 28.2.2017.*

*Zaväzuje odporcu, aby zaplatil sťažovateľke primerané peňažné zadostučinenie vo výške 10.000,- € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

*Zaväzuje odporcu, aby zaplatil sťažovateľke náhradu trov konania... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

## II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

8. Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto práv a základných slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody.

10. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

11. Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

12. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je

ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

13. Ústavný súd konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľka v petite sťažnosti žiada vysloviť porušenie označených práv v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 6 Co 187/2016, porušenie týchto práv sťažovateľka odôvodňuje závermi, ktoré krajský súd prezentoval vo svojom rozsudku č. k. 6 Co 187/2016-317 z 28. februára 2017 vydanom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 187/2016.

14. Pokiaľ teda sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu označených práv malo dôjsť odôvodnením rozsudku krajského súdu č. k. 6 Co 187/2016-317 z 28. februára 2017, bolo jej povinnosťou priložiť kópiu právoplatného rozsudku krajského súdu ako dôkaz o porušení označených práv v súlade s § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval samotný návrh, ústavnému súde s návrhom nedoručila rozsudok krajského súdu z 28. februára 2017.

16. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen

začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom“. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

17. Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že sťažnosť vykazuje taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2017